

Ook dit vind ik aardig (het werd op 20 April geschreven):

„Zij is mij lief, de stille, weemoedsvolle maan; haast liever dan de zon. Zij komt, zij gaat, verdwijnt en keert terug, steeds onverwacht en anders. Telkens brengt zij een verrassing, omdat men haar niet elken dag geregeld en gelijkvormig kan verwachten. Wanneer zij in rust is vergeet men haar. Doch nauwelijks schijnt haar eerste, fijne zilversikkeltje weer aan het donkerblauw uitspannel, of men voelt haar oude, trouwe liefde, die o n s niet vergeten heeft”.

Een allergenoeglijkst, fijn-humoristisch verhaaltje is dat van Fontje, het jongentje dat dagelijks melk brengt bij Buijsse, daarvoor een klein foetje krijgt, maar dit op een goeden dag weigert. Waarom? Men weet het niet. Tot het dienstmeisje er achter komt. 't Is omdat Fontje zoo graag eens in die mooie automobiel zou willen meerrijden, en het „recht” daartoe verdienen wil! Is 't anders niet? Natuurlijk mag hij nu dadelijk mee. Meniere Buijsse verwacht daar zelfs een uitbundig plezier van. Maar mis, hoor! (bl. 84): „Zet ou moar op ou gemak, manneken, leun maor tegen 't kussen, drong ik aan. En dat deed hij ook even, doch dadelijk weer schoof hij naar voren en bleef daar stok-stijfjes zitten op het randje, de oogjes star-gepried op de dreunende motorkap. Door geen enkel woord uitte hij wat in hem omging”. Teleurgesteld komt Buijsse thuis en vertelt aan zijn dienstmeisje, dat het tochtje met Fontje hem geen succes is gebleken. „Maar meniere toch! roept het meisje met van verbazing in elkaar geslagen handen en op een toon vol verontwaardiging en blaam.” En nu volgt: „17 Mei. Ik heb mij totaal vergist: Fontje is daareven met de melk aangekomen en heeft tegen het meisje gejubeld van geluk over het auto-tochtje. Het meisje heeft hem beknord: „meniere peist da ge 't nie giestig gevonden 'n hêt!” waarop Fontje geantwoord heeft dat hij het ongelooflijk „giestig” heeft gevonden,

maar het mij niet heeft durven zeggen.

„Heeft hij weere zijn drijngeld aangenomen?”

„Neen hij, meniere, hij es kompleet zot! Hij is rechte naor de schole toegeleupen om aan d'ander jongens over den automobiel te goan vertellen!”

Zou men mij nu vragen of ik zulke bladzijden op gelijke hoogte stel met Buijsse's beste werk — zijn „Ezelken”, zijn „Bolleken”, zijn „Jeugd” — of ik ze vind: goede litteratuur, dan zou ik daar niet gaarne volmondig ja op antwoorden. Goede litteratuur vind ik ze niet bepaald, ik vind ze eigenlijk niet meer dan betere journalistiek, maar dat was hier ook immers de bedoeling? Een dagboek is de oervorm van een „journal”. Deze dingetjes zijn „de jour en jour” geschreven. Zóó moeten ze dus ook gelezen worden, en zoo zijn ze zeer genietbaar. Ik voel dat ik onbescheiden word, maar ik kan toch niet laten u tot slot nog één citaatje te geven. Het vertoont Buijsse op zijn leukst, het is zeer typeerend. Fijn geestig, leuk, langs-z'n-neus-weg geestig:

„10 Augustus. Uitgeleden, gevallen en voet verzwikt. En moet gemasseerd worden. Ik heb de keuze tusschen een masseur en een masseuse. Ik verkies de masseuse.

„Het geeft den druk-bewegelijke wel een gevoel van zalige rust als hij voor een poos tot stilzitten gedwongen wordt. 't Is werkelijk een luxe, maar een nogal pijnlijke luxe, want het is toch af en toe een kleine foltering.

„Maar een man moet zich flink houden tegenover een vrouw. En de fysieke pijn, door een vrouwehand veroorzaakt, heeft ook iets heel eigenaardigs. 't Is als 't ware de revanche van de zwakke vrouw over den sterken man. Je lijdt, je bent kwaad en toch moet je lachen omdat je, sterke man, door een vrouwehand zoo overwonnen en gemarteld wordt. En als het minder pijnlijk wordt dan zie je weer de vrouw in de masseuse: een slanke gestalte, die niet zonder sierlijkheid vóór je gebogen zit; een hoofd, netjes gekapt, met aardig springend blond